

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte

Timofti Vladimir

judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către avocații Lunca Ion și Jereghi Anatolie în numele inculpatului Lupașcu Grigore, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

Lupașcu Grigore XXXXX, născut la ***XXXXX***,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.03.2017-29.11.2018;

Instanța de apel: 18.01.2019-11.06.2019;

Instanța de recurs: 09.08.2019-21.01.2020.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 29 noiembrie 2018, Lupașcu Grigore a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Cererea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 754,43 lei, cu titlu de recuperare a cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit rechizitoriului Lupașcu Grigore a fost învinuit că în noaptea spre XXXXX, aflându-se în domiciliul lui XXXXX din s. XXXXX, r-XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface necesitățile sexuale și cunoscând cu certitudine că XXXXX nu a atins vârsta de 16 ani, care se datora discuțiilor purtate cu ea și cu tutorele ei, aspectului exterior și manierelor de conduită ale acesteia, și care se afla în aceeași casă potrivit propriei sale voințe, după mai multe săruturi, îmbrățișări și atenție, a ademenit-o să rămână să doarmă

în casa lui XXXXX, unde, continuându-și acțiunile sale infracționale pentru atingerea scopului urmărit, profitând de superioritatea sa fizică și de vârsta fragedă a victimei, obținând consimțământul ei, a întreținut un raport sexual cu XXXXX născută la XXXXX 2003.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, *raportul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani, adică raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.*

3. Procurorul a atacat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Lupașcu Grigore să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal și să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 4 ani.

În baza art. 85 Cod penal, a adăuga, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Orhei din 12 aprilie 2016 și a stabili pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului suma de 757,43 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că prima instanță a apreciat drept veridice doar declarațiile martorului XXXXX, care și le-a schimbat în instanța de judecată, iar declarațiile părții vătămate XXXXX, și a celorlalți martori, au fost apreciate critic și nu au fost văzute de către instanță prin ce se atestă o poziție părtinitoare la etapa de apreciere a probelor. Totodată, procurorul consideră că instanța eronat a dat prioritate declarațiilor inculpatului, care sunt contradictorii cu celelalte probe administrate pe cauză, fără a reține că poziția luată de inculpat poate fi doar una de apărare în scopul evitării atragerii la răspundere penală.

Cu privire la încălcările admise la audierea părții vătămate minore și tardivitatea invocată de instanța de fond, procurorul a menționat că aceasta a fost audiată în condițiile art. 474-486 Cod de procedură penală, iar minora cu lux de amănunte a comunicat despre fapta infracțională comisă de Lupașcu Grigore, fără a fi constatată pierderea unor date utile referitor la caz.

Consideră procurorul că instanța nu a dat apreciere corectă acțiunilor lui Lupașcu Grigore și eronat a ajuns la concluzia de achitare a acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019 a fost admis apelul procurorului cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care: Lupașcu Grigore a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, la 4 ani închisoare.

În baza art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, inculpatului i-a fost adăugată la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a

pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Orhei din 12 aprilie 2016, stabilindu-i-se acestuia pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 5 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. Pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel a constatat în fapt că Lupașcu Grigore, în noaptea spre XXXXX, aflându-se în domiciliul lui XXXXX din s. XXXXX, r-XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface necesitățile sexuale și cunoscând cu certitudine că XXXXX nu a atins vârsta de 16 ani, care se datora discuțiilor purtate cu ea și cu tutorele ei, aspectului exterior și manierelor de conduită ale acesteia, și care se afla în aceeași casă potrivit propriei sale voințe, după mai multe săruturi, îmbrățișări și atenție, a ademenit-o să rămână să doarmă în casa lui XXXXX, unde, continuându-și acțiunile sale infracționale, pentru atingerea scopului urmărit, profitând de superioritatea sa fizică și de vârsta fragedă a victimei, obținând consimțământul ei, a întreținut un raport sexual cu aceasta.

Acțiunile inculpatului Lupașcu Grigore au fost încadrate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal - *raportul sexual, altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.*

4.2. Admițând apelul, instanța de apel a constatat că prima instanță, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală.

Cu referire la declarațiile inculpatului în ședința de judecată (f. d. 138, vol. I), instanța de apel le-a apreciat ca nefiind veridice, or astfel de depoziții au fost oferite de inculpat în sensul de a se eschiva de la răspunderea penală.

Audiind și analizând declarațiile părții vătămate, instanța le-a apreciat ca fiind parțial veridice, menționând că declarațiile oferite de XXXXX în instanța de fond (f. d. 125, vol. I) coroborează cu celelalte probe.

Instanța de apel a apreciat drept veridice declarațiile oferite în cadrul ședințelor de judecată de către martorii XXXXX (f. d. 124, vol. I), XXXXX (f. d. 134, vol. I), XXXXX (f. d. 135, vol. I), XXXXX (f. d. 136, vol. I).

Totodată instanța de apel a menționat că vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate mai este demonstrată și prin următoarele probe scrise: procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale și cererea din XXXXX a lui XXXXX, procesul-verbal de cercetare la fața locului din XXXXX cu planșele fotografice anexate, procesul-verbal de audiere a martorului XXXXX din XXXXX, procesul-verbal de audiere a martorului XXXXX din XXXXX, raportul de constatare nr. 54 din XXXXX, ordonanța de recunoaștere în calitate de reprezentant legal al minorei XXXXX, procesul-verbal de audiere a martorului XXXXX din 03.02.2017, raportul de expertiză judiciară nr. 51-D din XXXXX, procesul-verbal de ridicare a mostrelor de comparație de la Lupașcu Grigore din 07.02.2017, procesul-verbal de ridicare a mostrelor de comparație de la XXXXX din 07.02.2017, procesul-verbal de audiere a martorului XXXXX din

21.01.2017, procesul-verbal de audiere a martorului XXXXX din 21.02.2017, raportul de expertiză judiciară nr. 74 din XXXXX.

Analizând în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală sistemul de probe acumulate, a ajuns la concluzia că incontestabil inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal, pe când prima instanță a ignorat depozițiile martorului XXXXX date în ședința de judecată și nu a luat în considerație că poziția înaintată de inculpat poate fi una de apărare în scopul evitării atragerii la răspundere penală.

Instanța de apel a reținut, că martorul XXXXX este prietenul inculpatului, respectiv acesta și-a schimbat intenționat declarațiile date la urmărirea penală doar referitor la raportul sexual, astfel circumstanțele relatate de martorul XXXXX în ședință urmau a fi apreciate critic de către prima instanță.

Instanța de apel a mai menționat, că prima instanță nu a dat apreciere justă declarațiilor martorilor XXXXX, XXXXX, XXXXX și XXXXX, or aceștia au confirmat faptul că XXXXX a înnoptat la domiciliul cet. XXXXX, că aceștia au dormit într-un pat, că Lupașco Grigore o săruta și o îmbrățișa pe minora XXXXX și că într-adevăr ei au întreținut relații sexuale benevole.

La baza pronunțării sentinței de achitare a lui Lupașcu Grigore eronat au fost puse doar declarațiile date de inculpat, prin care nu și-a recunoscut vina, date la urmărirea penală și în ședința de judecată, când deși el sumar a povestit despre cele întâmplate în noaptea de XXXXX, declarând că nu a dormit într-un pat cu minora XXXXX, nu a întreținut relații sexuale cu aceasta și că în genere nu a dormit deloc în acea noapte, și care nu au fost susținute printr-un suport probant, totuși au fost apreciate ca fiind fluente, argumentate și consecutive.

Instanța de apel a reținut că nu există niciun temei plauzibil de a aprecia critic declarațiile părții vătămate XXXXX date la urmărirea penală și în cadrul cercetării judecătorești cu privire la consecutivitatea producerii evenimentelor din ziua de XXXXX relatate de minoră, care și în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată a povestit despre rapoartele sexuale pe care le-a avut cu Lupașcu Grigore, neexcluzându-le. Mai ales că în discuția avută cu XXXXX, faptul întreținerii rapoartelor sexuale cu minora XXXXX nu a fost negat de Lupașcu Grigore. Conform raportului de constatare nr. 54 din XXXXX, care a fost susținut de raportul de expertiză judiciară nr. 51/D din XXXXX, la minora XXXXX s-au stabilit rupturi himenale.

Instanța de apel a stabilit că inculpatul a cunoscut vârsta părții vătămate și în pofida acestui fapt a întreținut raport sexual cu aceasta, circumstanțe stabilite din materialele cauzei.

4.3. Cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75, 78 Cod penal, a stabilit inculpatului pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani.

În baza art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită i-a fost adăugată parțial

partea neexecutată a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Orhei din 12 aprilie 2016, cu stabilirea pedepsei definitive sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

4.4. Cât privește cheltuielile judiciare, instanța de apel, bazându-se pe prevederile art. art. 227 alin. (1), (2) pct. 5), și (3), 229 alin. (1) Cod de procedură penală, a considerat justă soluția instanței de fond privind respingerea ca fiind neîntemeiată cererea procurorului de încasare din contul inculpatului Lupașcu Grigore în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

În motivare, instanța de apel a invocat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului, deoarece este obligația pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului.

5. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatului a declarat recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6, 8), 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel cu menținerea în vigoare a sentinței.

În argumentarea recursului, avocatul a indicat că instanța de apel nu a dat o apreciere corectă circumstanțelor faptice, iar pe cale de consecință a contribuit la pronunțarea unei hotărâri vădit ilegale.

Susține recurentul că la materialele dosarului nu există nici o probă care ar fi fost cercetată în instanța de judecată și prin care s-ar confirma faptul că inculpatul Lupașcu Grigore a fost văzut că ar fi comis infracțiunea incriminată.

Astfel nu este clar care probe confirmă fapta infracțională incriminată.

6. Avocatul Jereghi Anatolie în numele inculpatului a declarat recurs în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului, avocatul a specificat că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-a admis o eroare gravă de fapt prin punerea la baza condamnării lui Lupașcu Grigore a declarațiilor martorilor XXXXX și XXXXX, care nu au fost audiați în instanța de apel.

Astfel instanța dând o nouă interpretare declarațiilor martorilor care au fost audiați în instanța de fond și care au determinat prima instanță de a se îndoii de acuzații și a motiva achitarea.

Instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor legale și a constatat vinovăția inculpatului Lupașcu Grigore bazându-se preponderent pe probele cercetate de prima instanță, cărora li s-a dat citire și care inițial au fost puse la baza achitării lui Lupașcu Grigore.

Instanța nu a ținut seama de dispozițiile legale pertinente în acest sens

și nu a audiat nemijlocit martorii acuzării a căror declarații, au influențat în mod direct soluționarea acestei cauze, prin aceasta încălcând dispoziția art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală.

Notează recurentul, că instanța de apel a purces la examinarea probelor și înscrisurilor, printre care se regăsesc declarațiile martorului XXXXX și XXXXX, la care procurorul a dat citire în ședință, deoarece martorii respectivi nu au fost prezenți la nici o ședință de judecată.

Totodată, avocatul menționează că instanța de apel trebuia să argumenteze faptul neaudierii nemijlocite a martorilor respectivi, confirmând prin aceasta echitatea procedurii de judecare a cauzei în apel.

Consideră avocatul că statuarea asupra vinovăției inculpatului Lupașcu Grigore, fără o audiere repetată a martorilor, declarațiile cărora constituie o mărturie susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial acuzarea, după ce acesta a fost achitat de prima instanță, a fost contrară Relevă apărarea, că de către instanța de apel nu au fost cercetate probele în condițiile art. 101 Cod de procedură penală, or, prin raportul de expertiză judiciară nr. 74 din XXXXX, nu au fost depistate careva urme ale unui raport sexual (f.d. 79-80), iar declarațiile date de către martorul XXXXX și partea vătămată XXXXX la faza de urmărire penală și cea de judecare în prima instanță trezesc mai multe dubii decât să reflecte circumstanțele de fapt.

În opinia apărării, organul de urmărire penală nu a verificat versiunea dacă partea vătămată nu era în stare de ebrietate și conștientiza cele petrecute în jurul ei.

Mai mult ca atât, organul de urmărire penală nu a dispus nici o confruntare pe dosar, care era absolut necesară, reieșind din faptul că la etapa urmăririi penale existau declarații contradictorii între inculpat și partea vătămată cu martorii pe dosar.

7. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse, ca inadmisibile, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, adoptând soluția respectivă în cazul în care se constată că recursul nu

a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate, Colegiul penal atestă, că titularii acestora invocă în calitate de temeieri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* 8) *când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau când* 12) *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că asemenea eroare nu se confirmă la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeierile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La caz, reieșind din esența criticelor invocate în recursuri, se atestă că apărarea invocă nerespectarea de către instanța de apel a procedurii prevăzute de art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, în sensul că după pronunțarea sentinței de achitare, instanța de apel și-a întemeiat soluția de condamnare pe aceleași probe care au fost examinate în prima instanță, însă verificând alegațiile apărării în raport cu materialele dosarului cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt declarative, deoarece reieșind din procesul-verbal al ședințelor de judecată, instanța de apel cu respectarea garanțiilor prevăzute în art. 6 § 1 din CtEDO, a audiat martorii acuzării și a cercetat probatoriul administrat la dosar în conformitate cu principiile nemijlocirii și contradictorialității, sub acest aspect nefiind sesizate careva încălcări de procedură.

Așadar, în instanța de apel au fost audiați pe viu partea vătămată XXXXX, precum și martorii XXXXX, XXXXX, XXXXX, a căror declarații au constituit o

mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Totodată, la finalizarea cercetării judecătorești inculpatul și apărarea nu au avut obiecții, nu au solicitat audierea suplimentară a martorilor, iar procesul-verbal al ședinței de judecată, ulterior, nu a fost obiectat de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

Astfel, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel cu privire la condamnarea lui Lupașcu Grigore, fiind elucidate pe deplin și discordanțele dintre declarațiile martorului XXXXX, care și-a schimbat depozițiile în ședința de judecată, deoarece este prieten cu inculpatul.

Cu referire la martorii XXXXX și XXXXX, în privința cărora apărarea susține că nu au fost audiați în instanța de apel, Colegiul penal reține că instanța de apel corect a menționat că declarațiile acestor martori coroborează cu declarațiile martorilor XXXXX și XXXXX, iar toate probele în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului.

Colegiul penal reține de asemenea că autorii recursurilor prezintă versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanța de apel nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Lupașcu Grigore în săvârșirea infracțiunii prevăzute de 174 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la criticele invocate de recurenți sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept invocat prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prima instanță l-a achitat pe Lupașcu Grigore de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

La rândul său, instanța de apel fiind investită cu judecarea apelului acuzatorului de stat, a casat sentința primei instanțe și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Lupașcu Grigore a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, *raportul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani, adică raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.*

Astfel, Colegiul penal constată că la judecarea apelului declarat de către procuror, instanța de apel a respectat prevederile art. art. 414-419 Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția pronunțată.

Referitor la argumentele apărării referitor la lipsa vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul penal punctează, că instanța de apel s-a expus argumentat, iar soluția acesteia este descrisă la pct. 4 al acestei decizii, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară.

În concluzie, Colegiul penal statuează că argumentele invocate de recurenți sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Lupașcu Grigore în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*)

În ceea ce ține de faptul că partea apărării și-a întemeiat recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, în sensul că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs menționează că recurenții nu au motivat recursurile sub aspectul temeiului de casare invocat, nefiind specificate care ar fi acele prevederi legale în care urmau a fi încadrate juridic *faptele greșit calificate* în opinia recurenților de către instanța de apel.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu poate examina posibilitatea modificării încadrării juridice a faptelor incriminate inculpatului de către instanțele de fond, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate, fapt ce impune și respingerea, ca inadmisibile a recursurilor ordinare declarate de avocații Lunca Ion și Jereghi Anatolie în numele inculpatului Lupașcu Grigore.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către avocații Lunca Ion și Jereghi Anatolie în numele inculpatului Lupașcu Grigore, cu menținerea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui Lupașcu Grigore XXXXX.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 martie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor